

tilstede i Befolkningen og beholdt derfor det tvungne Forlig, i alt Fald i en Del Sager. Men selv i denne mindre vidtgaende Skikkelse lykkedes det ikke Ministeren at gennemføre Forslaget hverken i dette eller det andet Thing. For at godtgjøre denne min Paa-stand skal jeg ganske kortelig erindre om Sagens Gang. 1875—76 blev den første Gang forelagt i dette Thing. § 2 i nærværende Forslag havde da en væsentlig anden Skikkelse, det vil sige: den er nu blevet betydelig indskrænket. Den havde da den Skikkelse, at foruden de Sager her nævnes, i hvilke man kan forbigaa Forligskommissionen, nemlig Kontra- og Kontinuationsføgsmaal, kunde den ogsaa forbigaa i særlig paatrængende Sager, uden at det var afgjort eller kunde afgjøres, hvilke Sager der til enhver Tid skulde betegnes som de paatrængende, og til- lige kunde Forlig undlades, saavidt jeg husker, i alle Gjældsager. Dette udflyntes i dette Thing, og man indskrænkede § 2, som den nu fremtræder. Det kan være, at der er foretaget nogle Redaktionsændringer i det andet Thing, men det er ikke mange. Man vilde i langt flere Sager end dem, hvori det nu findes Sted, og som den sidste Taler har nævnt, undgaa den almindelige Forligskommission, men det naaede man ikke den Gang at gennemføre her i dette Thing; ogsaa en anden væsentlig Rettelse foretoges. Medens man i det oprindelige Forslag nemlig vilde fratage Forligskommissionerne den Ret, de have, eller som de i hvert Fald i Praxis have udøvet, til at udsætte en Sag henholdsvis i 8 og 14 Dage i Kjøbstæderne og paa Landet for at prøve et nyt Forlig, blev denne Bestemmelse udflynt under Forhandlingerne. Et tredje meget væsentligt Punkt er det, som indeholdes i § 5 angaaende Sagførernes Møde for Retten. Dette Punkt blev forandret i det andet Thing. Den høitærede Minister havde oprindeligt foreslaaet, at Sagførere saa vel som deres Kontorbetjente skulde have ubetinget Ret til at møde som Fuldmægtige under Forligsmæglingen. Denne Paragraf gif vel igjennem her i Thinget, men i det andet Thing kom man overens om § 5, saaledes som den nu er affattet. De, der holdt meget stærkt paa, at Forligsmæglingen i Realiteten skulde beholde sin gamle Karakter uforandret, gjorde det Indrømmelse, at der for Kjøbenhavns Vedkommende, hvor det maa erkjendes, at der ikke er det personlige Kjen- skab tilstede, som der kan være i Provinds- kjøbstæderne og paa Landet, nok vilde give den Sædvane, som allerede er tilstede her i Kjøbenhavn, hvor det vist er meget sjældent, at de paagjældende møde personlig, legal

Stadsfæstelse, saaledes at altsaa herværende Sagførere og deres Kontorbetjente maatte møde som Fuldmægtige. Paa den anden Side fik man altsaa Lov til for Landets Vedkommende at beholde Forligsmæglinger med personligt Møde, med Udelukkelse af Sagførere, i sin gamle Skikkelse. Det var altsaa en Overenskomst, og jeg kan ikke andet end hde min Anerkjendelse af, at den høitærede Minister har ladet Paragrafen blive staaende, som den da vedtoges, men jeg antager, heller ikke, at det vilde nytte noget at røkke ved denne Paragraf eller at ville prøve paa at faae den væsentlig ændret. I Samlingen 1875—76 naaede man saa vidt, at Lovforslaget blev behandlet til Ende i Landstinget og i Folkethinget: det fik sine regelmæssige 3 Behandlinger og skulde saa til næste Behandling her i Landstinget, men det naaedes ikke. I Samlingen 1876—77 forelaagde den høitærede Minister Forslaget her i Thinget, som det nu foreligger. Uden at jeg vil komme med nogen Bebreidelse, hvad jeg ikke er berettiget til, maa jeg dog sige, at det undrer mig, at den ærede sidste Taler ikke traadte op med de samme Bemærkninger som nu med det da forelagte Lovforslag. Det daværende Forslag erklærede han sig — jeg har netop gennemlæst Forhandlingerne — i Hovedsagen tilfreds med, som det var, og stillede ikke videre Ændringsforslag. Forslaget kom saa til Folkethinget, men kom der kun til een Behandling. Grunden hertil var, at der om eet Punkt ikke kunde opnaas Enighed mellem Thingene, og det ene Punkt var netop det, som jeg nu et Dieblit skal tillade mig at dvæle ved, nemlig Spørgsmaalet om det personlige Møde. Jeg nævnte før, at Loven af 1795 gjør personligt Møde til Pligt. Dette indskræpes og udvilles yderligere ved Plakat — er det vel — af 30te Oktober 1798, hvor det siges, i hvilke Tilfælde en Mand maa lade møde med Fuldmægtig, og hvor der ogsaa nævnes de Tilfælde, hvor han ikke behøver at møde personlig. Der nævnes da, som rimeligt er, Sygdom, eller „at han har befundet sig i saadanne Omstændigheder som Forretningsmand, Haandteringsmand eller Husfader, at han ikke uden at udsætte sig for øiensynligt og betydeligt Tab, ved Forjæm- melse af vigtige og uoprettelige Pligter, har selv kunnet indfinde sig ved Forligsfælleskommissionen“. Jeg har tilladt mig, som jeg antager, med den ærede Formands Til- ladelse at oplæse disse Linier. Naar han altsaa ikke opfylder denne Pligt at give Møde, kan han jo, som den ærede Taler allerede har dvælet ved, haade blive idømt